

Osobne uspomene na mladoga fra Žarka Leventića

Neumorni radnik žrtva puščanoga naboja

Komunistička zloća bila se kao vulkanska lava izlila na ispaćena lica našega naroda, koji je stalno živio u zagrljaju smrti. Stotine tisuća nevinih žrtava ispuniše jame, vojničke rovove i nepoznata grobišta od Bleiburga, preko Slovenije, do krajnjih istočnih granica bivše umjetno stvorene države. U tome ozračju mržnje i obmana živio je i fra Žarko Leventić koji je širo ljubav i istinu. U sukobu tih načela podlegao je bijesu onih koji su svoj sustav izgrađivali na mržnji i ubojstvima svojih ideoloških protivnika.

Rođen je u plodnome zaseoku Dubravi, u prikrajku drinovačkoga polja, 27. kolovoza 1919. godine. Kršten je u mjesnoj crkvi svetoga Mihaela Arkandela pod imenom Jerko, koje je nosio do ulaska u franjevački red (1936.). U rodnim Drinovcima svršio je osnovnu školu i 1930. godine pošao u sjemenište na Široki Brijeg, gdje smo se prvi put susreli i godinama nje-

govali priso prijateljstvo, sve do moga odlaska na studij u Njemačku 1941. godine. Svi smo u bogosloviji osjećali njegovu blizinu, jer je bio susretljiv i ljubazan.

Po prirodi bio je sklon društvu u kojemu je bez nametanja igrao glavnu ulogu zabavljača i glasnogovornika. Nastojao se iskopčati iz ukočenih oblika prošlosti koje su često sputavale nove akcije. Nadahnut tim idejama pokrenuo je u bogosloviji, u Mostaru, novi šaljivi list *Podbadalo*, ispunjen doskočicama, šalama i slikama. Glasilo je svojim žitkim izrazima pobuđivalo interes, ali i oporbu kod onih koji su se osjećali pogođenima. U objavljenim tekstovima i karikaturama fra Žarko je očitovao svoju darovitost, ali u isto vrijeme smanjivao i broj svojih prijatelja. Nakon prestanka lista ponovno je uspostavio suradnju sa svima, jer je bio nadaren graditi mostove među ljudima.

Godine 1939. počeo je bogoslovni studij u Mostaru, gdje je 2.

svibnja 1943. bio ređen za svećenika. Bile su to godine zračnih napada i ratnih iskušenja koji su donosili žrtve i kosili ljudske živote. Fra Žarko ih je nadživio i 1944. pošao u pastvu. Bio je imenovan duhovnim pomoćnikom na Širokome Brijegu. Tu je jednu godinu duhovno odgajao narod i razvedravao potištene. Ali tu se gasi i njegova životna svijeća na oltaru neuvele mladosti. U njemu umiru Drinovci, Široki Brijeg i Mostar kao savijeni troplet njegova životnog putovanja u sjeni stoljetnoga hrasta koji u svojoj srčiki krije otkucaje prošlosti. Njegovi ideali mladosti bili su skršeni i bačeni u bunjište zemaljske prolaznosti. "Odletio je zauvijek u slobodu", napisao je njegov mještanin Antun Branko Šimić u pjesmi *Tijelo i mi*.

Krvnici ga smakose 7. veljače 1945. u dvadeset šestoj godini života, nakon tek jednogodišnjega svećeničkog djelovanja u narodu i za narod. Njegova uzavrela krv

prolivena je na pločniku ispred franjevačkoga samostana u kojemu je živio i iz njega prospirao dobrotu srca u službi "Gospodinu nad vojskama". Teško bolestan od tifusa izgorio je s jedanaesticom braće u plamenu buktinje vatre pred pogašenim svjetlima iza spuštenih zavjesa samostana i prigušenim zvucima posjećenih zvonika mjesne crkve, dok su u zraku lebdjele sjene pogubljenih i krvlju okupanih mučenika.

dr. fra Častimir Majić

Zlatni pir

ANTE I MILKA SABLJIĆ

Prije pedeset godina, 1. siječnja 1961., sklopili su brak u crkvi sv. Petra i Pavla na Kočerinu Ante Sabljčić i Milka Sabljčić. Vjenčao ih je fra Radovan Petrović. Bog im je podario desetero djece koji danas žive u Hercegovini, Austriji, Švicarskoj i jedna kći u dalekoj Australiji. Imaju i 31 unučić i petero praučučadi. Poslao Bog Antu na rad u Austriju, a Milka ostade kod kuće s djecom, svesvom i pravekrvom i očuva kućno ognjište. Ove godine, 2. siječnja, proslaviše svoj zlatni pir u istoj crkvi u kojoj se i vjenčaše. Misu zahvalnicu predvodio je fra Mladen Sesar. U ugodnu ozračju slavljem je s djecom i užom obitelji nastavljeno do kasno u noć.

Zahvalna djeca

Zlatni pir

BLAGICA I STANKO ZOVKO

Prije 50 godina, 9. travnja 1961., vjenčali su se u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Širokome Brijegu Stanko Zovko (1931.) i Blagica r. Primorac (1941.). Vjenčao ih je fra Zlatko Čorić. Bilo je životnih uspona i padova, sretnih i manje sretnih trenutaka. Nije uvijek lako i ne događaju se samo lijepe stvari u životu, ali s vjerom i pouzdanjem u Boga uspije čovjek sve nadvladati, riječi su Blagice i Stanka. U crkvi sv. Ante na Uzarićima 10. su travnja sv. misom, koju je predvodio fra Tomislav Puljić, zahvalili za sve što su zajedno prošli. Bog im je podario četvero djece: Jasminka, Slaven, Gojko i Katarina. Svi su zasnovali obitelji, na što su roditelji posebno ponosni. Najveća radost u životima slavjenika njihovih su devetero unučići: Božana, Jure, Ana, Sarah, Klara, Luka, Roberta, Petar i Petra. O dojmovima ovoga dana slavjenici kažu: "Hvala dragomu Bogu što nam je podario zdravlja da doživimo ovaj predivan dan i proslavimo ga zajedno s djecom i našim najmilijima." Nakon mise najbliža obitelj nastavila je slavljem na zajedničkome ručku.

Jure Lovrić